

Saps qui soc?

Sí, per desgràcia saps qui soc: aquella dona blanca, negra, morena, amb els ulls blaus, verds, marrons, amb cabells curts, llargs, arrissats; aquella dona alta, baixa, grassa, prima; sí, sóc jo, aquella dona jove, gran... que per desgràcia es va perdre en la teva mirada creient que trobaria en tu la felicitat. Les teves dolces i amables paraules penetraven dins del meu cor, les teves suaus carícies em feien sentir que tocava el cel, les teves mirades em feien pensar que tot aniria bé... però... què podria dir de tu?

El maltractador. No sóc capaç de dir-ho en veu alta perquè, fins i tot en els meus pensaments, sona espantós.

Però... què va passar? Per què tot va canviar? Les teves dolces paraules es van transformar en un greuge, els teus braços van deixar d'envoltar-me d'afecte, per tornar-se cops. Què vaig fer? La teva mirada ja no era la mateixa, demostrava odi. Què vaig fer malament? Vaig intentar fer tot el que volies, vaig complir tots i cadascun dels teus desitjos. Què et feia infeliç de mi, només volia que estiguéssim bé. Tornava a preguntar-me cada dia el mateix: per què em vas començar a tractar d'aquesta manera? Sentia que el teu amor cap a mi s'havia acabat per culpa meva, tu em vas fer creure que jo era la dolenta de la història, vaig ser una il·lusa. Però es que tot semblava tan perfecte, semblava una relació admirable, única. Vaig fer alguna cosa que no t'agradés? Va canviar el meu físic? Per això et vas començar a comportar així amb mi? Recordo que quan estava al teu costat sentia que ho tenia tot, em sentia completa, pensava que mai ens faltaria res, que ens tindriem l'un a l'altre...

Saps? Tot aquest temps he intentat ser valenta, he intentat treure tots aquets terribles pensaments que m'envaeixen la ment, aquests que dia a dia els he portat amb mi, els quals no em deixaven dormir a les nits, i que quan era de dia ja sabia el que tocava... Encara recordo quan passaves les teves mans grans i temoroses per damunt dels meus llavis, fixaves els teus ulls en els meus i em xiuxieujaves a l'orella que jo que no valia res, que solament havia estat en aquest món perquè era causa d'un error, que devia estar callada en tot moment, que no parlés amb ningú que no fossis tu si no volia més cops. Veies com els meus ulls es tornaven plorosos. Reiteraves aquella frase tan deplorable perquè el teu objectiu principal era fer-me mal, deies que et feia sentir més home veure els meus preciosos ulls plens de llàgrimes. Encara evoco aquella frase la qual, per un costat, em feia sentir que tot el que em deies era veritat però, per l'altre, pensava que m'ho deies perquè m'estimaves, per protegir-me del risc, però no era així... Tu eres el perill que tant em turmentava dies i nits, eres el monstre del qual jo m'intentava allunyar, però que cada cop eres més a prop.

Encara recordo quan va començar el meu pitjor malson, el meu major temor de tots els que tenia... Vam començar amb una baralla, com totes les parelles, mai havies arribat a tocar-me, normalment sempre cridaves. Em deies que era una inútil, que només estaves amb mi per pena, veies com plorava, veies com patia i encara seguies, però sempre et perdonava. T'anaves de casa empenyat, es podria dir que et sortia fum de les orelles, jo em quedava sola a casa, amb mi mateixa, i no m'adonava que era la millor companyia que podria tenir... arribaves a casa amb un ram de flors i deies que no tornaria a passar que ho solucionaríem, com les bones parelles. Cada flor teva demanava perdó i ja casi tenia la casa plena de flors mortes com les teves promeses... però res es va solucionar, ans al contrari, va empitjorar. Ara tot havia anat a més, no solament eren insults, ni humiliacions, sinó també cops... Vas començar a donar-me una bufetada suau, però vas augmentar la força i ja no sols era una, eren moltes al dia.. Em deixaves blaus per tota la cara, per tot el meu cos, inofensiu que no tenia la culpa de res... Va arribar el moment que eren tan bèsties que havia de dissimular-les amb maquillatge i va arribar un temps que ni el mateix maquillatge les ocultava, no era capaç de mirar-me al mirall. El meu cos, la meva bonica i fina cara plena de sang, s'anava

envellint per culpa teva, m'estaves matant lentament, i jo no era capaç de fer res per por. La gent em preguntava que què em passava que portava uns mesos amb mala cara, pàl·lida, sense forces, que ja no sortia de casa ni parlava amb ells. Jo deia que estava perfectament, però els meus pensaments cridaven socors; volia que algú m'ajudés però no era suficientment forta per dir-ho. Tu eres el Deu del meu silenci, eres tu el que em manipulava, estava cansada de tu, de tot el mal que em feies, de totes les baralles que teníem. Volia escapar d'aquest terrible conte interminable, desitjava que algun dia canviessis el *xip* i tornéssim a estar com abans. Sabia que era impossible però ho havia d'intentar. Fins que va arribar el dia que vaig treure prou valor! Em va costar molt però ho vaig poder fer.

La meva mare i tots els amics es van assabentar de tot i em van donar suport; gràcies a ells i a la meva valentia, vaig allunyar-me de tu i de tot el que t'envoltava. Seguia amb por i mal en el cor, però era el millor que vaig fer. Em vaig salvar del monstre que em volia menjar, però jo vaig ser més llesta i vaig fer-ho abans que ell. Dies després et vaig denunciar. Em va costar moltíssim, però res em va impedir fer-ho. Vaig començar a anar a teràpies per intentar recuperar la confiança en mi, per passar pagina, recuperar la meva autoestima i intentar ser feliç sense importar l'horrible i desastrós passat que vaig passar amb tu.

Sincerament i t'ho dic des de l'anima, t'estimava més que a mi mateixa per això vaig deixar que fessis això. Em sentia sola i com no volia perdre't, volia seguir lluitant en una guerra que m'estava matant a poc a poc. Em sento adolorida, ho diré les vegades que faci falta. Tanmateix, em sento més forta, sento que ara mateix sóc capaç de trencar tot el mal que m'has fet i ja no sentir re; va ser una etapa de la meua vida molt dura, es podria que vaig tenir molts sentiments i pensaments de rendir-me, de no continuar endavant, però havia una petita veu dins de mi que em deia que jo era forta, que podia seguir, que ningú mai no podria amb mi.

No segueixo sent la mateixa dona d'abans. Ara he millorat, m'he fet forta, m'he adonat del mal que et pot fer una persona ja sigui físic o psicològic, a vegades fan més mal les paraules. No et diré gràcies ni res positiu, no et mereixes ni la mínima cosa bonica que hi hagi en el món.

Per últim, volia dir-te que ara ajudo dones que han patit com jo, per que sàpiguen que no estan soles en aquesta batalla. El que em fa més mal es que, dia rere dia, milers de dones pateixen això, moltes hem sabut en sortir-nos, d'altres encara segueixen aguantant i moltíssimes s'han anat del món per culpa de persones que no saben tractar els altres amb un mínim d'humanitat. Sols et volen veure amb "els preciosos ulls plorosos." Encara que aquesta carta mai no arribi a les teves mans, m'ha servit per a desfogar-me i dir-te el que a la cara no sóc capaç de dir.

Salutacions, maltractador.

Preciosos ulls plorosos